

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 90/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, Povoznícka 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 18 Cb 25/2018-101 z 13. júla 2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 18 Cb 25/2018-159 z 11. decembra 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 3/2019 z 27. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 15. októbra 2019 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd podľa ústavy, Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 18 Cb 25/2018-101 z 13. júla 2018 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 18 Cb 25/2018-159 z 11. decembra 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 3/2019 z 27. júna 2019 a ktorým by napadnuté rozhodnutia týchto súdov zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ ako výrobca elektrickej energie a vlastník zariadenia na jej výrobu z obnoviteľných zdrojov sa žalobou podanou na okresnom súde domáhal proti žalovanej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), ako prevádzkovateľovi distribučnej sústavy zaplattenia sumy 423,91 €. Svoj návrh skutkovo odôvodnil tým, že žalovaný mu zaslal „Oznámenie o strate práva na uplatnenie si podpory pre rok 2015“, pretože si údajne nesplnil notifikačnú povinnosť. Sťažovateľ však tvrdil, že si všetky povinnosti splnil, čo odvádzal od toho, že 25. marca 2014 zaslal žalovanému zmluvu o výkupe elektriny pre rok 2014 (uzavretú 31. marca 2014), súčasťou ktorej bolo aj oznámenie Plánu výroby s právom podpory s predpokladaným množstvom dodanej elektriny na rok 2015. Keďže zákon nestanovoval formu oznámenia ani doloženia produkcie, ním vykonané oznámenie bolo podľa jeho názoru možné považovať za splnenie zákonnej povinnosti. Odhliadnuc

od toho však vyjadroval presvedčenie, že na neho sa nevzťahuje povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o podpore OZE“), pretože jeho zariadenie bolo uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, a teda postup žalovaného bol v rozpore s prechodnými ustanoveniami právnej úpravy. Sťažovateľ nadväzne vo februári 2015 zaslal žalovanému žiadosť o uzatvorenie zmluvy o výkupe elektriny na krytie strát a o zaplatenie doplatku aj pre rok 2015 a súčasne vystavil žalovanému faktúry na zaplatenie celkovej sumy 423,91 €, ktoré mu však žalovaný neuhradil.

3. Predmetom konaní vedených všeobecnými súdmi bolo rozhodovanie o otázke, či si sťažovateľ ako výrobca elektriny s právom na podporu splnil riadne a včas oznamovaciu povinnosť voči žalovanému podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, pričom so zodpovedaním tejto otázky súvisel vznik, resp. zánik nároku sťažovateľa na vyplatenie podpory za elektrinu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov energie. Ustanovenie v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE ukladá sťažovateľovi povinnosť oznámiť Úradu pre reguláciu sieťových odvetví a žalovanému uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c) zákona o podpore OZE vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny vždy k 15. augustu nasledujúceho kalendárneho roka.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 18 Cb 25/2018-101 z 13. júla 2018 v spojení s opravným uznesením z 11. decembra 2018, ktorým bolo opravné záhlavie rozsudku v časti označenia žalovaného (ďalej len „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“), žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ bol v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE povinný splniť dve povinnosti, a to povinnosť oznámiť a uviesť mu predpokladané množstvo dodanej elektriny a zároveň povinnosť oznámiť žalovanému uplatnenie podpory. Z vykonaného dokazovania však okresnému súdu vyplynulo, že sťažovateľ nepreukázal splnenie notifikačnej povinnosti v celom rozsahu tak, ako to stanovovalo uvedené ustanovenie zákona o podpore OZE, a to v časti oznámenia uplatnenia podpory, teda neuniesol dôkazné bremeno o tom, že povinnosť podľa § 4

ods. 2 zákona o podpore OZE splnil. Preto i podľa názoru okresného súdu sťažovateľ stratil právo na podporu na nasledujúci rok (2015). Okresný súd tiež uzavrel, že pokiaľ sťažovateľ predložil žalovanému nejaké listiny, nebolo možné ich považovať za splnenie povinnosti v celom rozsahu (listiny zaslané v marci 2014, pozn.) a v zákonnej lehote (listiny zaslané vo februári 2015, pozn.). Preto žalobe sťažovateľa na zaplatenie žalovanej sumy nevyhovelo.

5. Proti rozhodnutiu okresného súdu sa sťažovateľ odvolal. Svoju odvoláciu argumentáciu založil na troch bodoch, a to na skutočnosti, že z jeho strany bola splnená notifikačná povinnosť, ďalej na tom, že táto notifikačná povinnosť bola splnená nad rámec zákona, pretože na jeho prípad sa sankčný mechanizmus ešte nemal aplikovať, a napokon na skutočnosti, že sankcia je v rozpore s právom Európskej únie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 Cob 3/2019 z 27. júna 2019 rozhodnutie okresného súdu potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na závery a zhodnotenia vyplývajúce z rozsudku okresného súdu a aplikujúc § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) sa obmedzil na skonštatovanie jeho správnosti.

6. Krajský súd najskôr podal výklad § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, ktorý bol relevantný v danej veci, a to v tom zmysle, že sťažovateľ ako výrobca elektriny bol povinný oznámiť prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy, teda žalovanému (nielen Úradu pre reguláciu sieťových odvetví), uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c), vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok, teda vždy rok dopredu. Sťažovateľ vyjadroval presvedčenie, že si svoju notifikačnú povinnosť podľa uvedeného ustanovenia splnil, a to tým, že zaslal žalovanému dokument označený ako Plán výroby s právom podpory, ktorý bol súčasťou zmluvy o výkupe elektriny na rok 2014, a ktorý podľa jeho názoru predstavoval zároveň i konkludentné vyjadrenie, že si chce uplatniť právo na podporu. Krajský súd však zhodne s okresným súdom uzavrel, že z textu uvedenej zmluvy okrem odhadovaného množstva vyrobenej elektrickej energie pre rok 2014 a pre rok 2015 nevyplýva oznámenie o uplatnení podpory podľa § 3 ods. 1 písm. c) v spojení s § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE pre rok 2015. Upresnil, že samotné oznámenie

odhadovaného množstva vyrobenej elektrickej energie v sebe bez ďalšieho nemôže zahŕňať aj oznámenie uplatnenia podpory, najmä ak zákonná úprava výslovne požaduje splnenie oboch oznamovacích povinností (predpokladané množstvo dodanej elektriny a oznámenie o uplatnení podpory), a to každoročne.

7. Vo vzťahu k druhej kľúčovej námietke sťažovateľa o tom, že v zmysle § 18e zákona o podpore OZE sa sankcie za prípadné nesplnenie povinností uvedených v § 4 naňho nevzťahujú, pretože v jeho prípade išlo o zariadenie uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, krajský súd v plnom rozsahu poukázal na závery okresného súdu. Okresný súd v tejto súvislosti uviedol, že prechodné ustanovenie § 18e zákona o podpore OZE sa týka podmienok podpory výroby elektriny (§ 3), kde sú doterajšie právne predpisy zachované, ale práva a povinnosti stanovené v § 4 zákona o podpore OZE sa týkajú každého subjektu bez ohľadu na to, kedy bolo zariadenie uvedené do prevádzky. K tomuto záveru dospel porovnaním právnej úpravy zákona o podpore OZE v znení účinnom do 31. decembra 2013 so znením tohto zákona účinným od 1. januára 2014. S použitím logického a gramatického výkladu jednotlivých ustanovení (najmä prechodného ustanovenia §18e) okresný súd vysvetlil, že § 3 upravuje podmienky, ktoré je potrebné splniť, aby sa výrobca vôbec stal subjektom s právom na podporu a pokiaľ podmienky splní, musí následne plniť povinnosti v zmysle § 4. V prípade porušenia niektorej z povinností je zákonom daná sankcia v podobe straty práva na podporu na nasledujúci kalendárny rok. Ak sa teda zmenia podmienky podpory po tom, ako sa sťažovateľ, resp. iný výrobca stal subjektom s právom na podporu, prípadné nové podmienky sa ho v zmysle § 18e netýkajú, týkajú sa len nových subjektov. To však neznamená, že sťažovateľ nemusí plniť povinnosti v zmysle § 4 pod hrozbou sankcie. Dodal, že tieto povinnosti boli stanovené aj predošlou právnou úpravou, avšak bez sankčného mechanizmu a mnohí výrobcovia spĺňajúci podmienky podľa § 3 tieto povinnosti neplnili. Preto bol zavedený sankčný mechanizmus od 1. januára 2014. Totožne sa s tým vysporiadal aj ústavný súd, ktorý vo svojom náleze sp. zn. PL ÚS 50/2015 z 22. marca 2017 (ďalej len „nálež“) uviedol, že povinnosti uvedené v § 4 ods. 2 sú relevantné pre všetky subjekty, ktoré majú nárok na podporu bez ohľadu na to, kedy boli uvedené do prevádzky a kedy môžu podporu uplatňovať, a zároveň dodal, že tento postih a sankčný mechanizmus na stratu podpory je oprávnený, dôvodný a žiaduci.

Z nálezu tiež vyplynulo, že zavedenie nepravej retroaktivity prostredníctvom nového znenia § 4 ods. 3 je z pohľadu ústavného súdu nielen akceptovateľné, ale aj žiaduce, pričom mechanizmus tejto sankcie sa uplatní *ex lege*.

8. Pokiaľ sťažovateľ namietal nevysporiadanie sa okresného súdu s jeho argumentáciou o prednosti komunitárneho práva a o potrebe prihliadať na účel Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/8/ES (ďalej len „smernica“), krajský súd poukázal na časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v rámci ktorého vychádzal okrem iného zo záverov nálezu, kde sa ústavný súd zaoberal ústavnoprávnymi aspektami relevantnej právnej úpravy, a konštatoval, že predmetné ustanovenia nie sú v rozpore s ústavou, dohovorom, ani dodatkovým protokolom. Vo vzťahu k údajnému rozporu s komunitárnym právom krajský súd uviedol, že sťažovateľ len vo všeobecnosti poukázal na princípy, v zmysle ktorých komunitárne právo požíva prednosť pred akoukoľvek normou vnútroštátneho práva, pričom neuviedol žiaden konkrétny rozpor dotknutej vnútroštátnej právnej úpravy s ním uvádzanou smernicou.

9. Proti uvedeným rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ nasmeroval svoju ústavnú sťažnosť. V rámci nej detailne popisuje skutkové okolnosti jeho veci, podáva jej právny rozbor a rekapituluje argumenty, ktoré uplatnil v rámci podaného opravného prostriedku. Sumarizuje, že krajský súd sa nevysporiadal s podstatnými skutočnosťami jeho kauzy, v dôsledku čoho považuje toto rozhodnutie za nesprávne, ale aj nepreskúmateľné a nezákonné. Zmätočnosť a arbitrárnosť postupu krajského súdu okrem absencie náležitého odôvodnenia umocňuje podľa neho aj skutočnosť, ako si všeobecné súdy postupne osvojovali argumentáciu znejúcu v neprospech sťažovateľa, avšak na jeho tvrdenia, resp. v jeho prospech znejúce dôkazy neprihliadali, v čom vidí porušenie zásady rovnosti zbraní. Je presvedčený, že k porušeniu jeho práv došlo jednak z dôvodu nesprávnej aplikácie právneho predpisu (nesprávny výklad intertemporálnych ustanovení a nesprávny výklad obsahovej stránky notifikačnej povinnosti sťažovateľa) a jednak nevysporiadaním sa s kľúčovou argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa *„porušenia práva vlastniť majetok a o prednosti komunitárneho práva a potrebe prihliadať na účel smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/8/ES“*.

10. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom okresného súdu v spojení s jeho opravným uznesením, ako aj rozsudkom krajského súdu boli porušené jeho v záhlaví označené práva, napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez právneho zastúpenia podľa § 34

a § 35 zákona o ústavnom súde a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (§ 37 zákona o ústavnom súde), návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

16. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať aj tú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

17. V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

19. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného

dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a ich prípadné porušenie možno preskúmavať spoločne.

20. V zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

21. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa rozhodnutiami všeobecných súdov, ktoré rozhodli o zamietnutí jeho žaloby. Sťažovateľ, nespokojný s výsledkom posúdenia jeho kauzy od ústavného súdu očakáva prehodnotenie záveru, ku ktorému dospel okresný súd a nadväzne i krajský súd v napadnutých rozhodnutiach, ktoré považuje za nesprávne, nezákonné a arbitrárne.

III.1 K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu v spojení s jeho opravným uznesením

22. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu v spojení s opravným uznesením, ústavný súd v prvom rade uvádza, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

23. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

24. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol prípustný opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu

25. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorému sťažovateľ vyčíta nedostatočnosť odôvodnenia, nepreskúmateľnosť a porušenie princípu rovnosti zbraní, je potrebné považovať ústavnú sťažnosť za neprípustnú.

26. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

27. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

28. V súvislosti s námietkami sťažovateľa uvedenými v bode 25 možno konštatovať, že sťažovateľ namieta nesprávny postup krajského súdu, ktorým mu malo byť znemožnené uskutočňovanie jeho procesných práv. Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľa, bolo podľa názoru ústavného súdu namieste podať dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť by sa opierali o § 420 písm. f) a § 431 ods. 1 CSP. Sťažovateľ teda otázku použitia ďalších opravných prostriedkov v rámci všeobecného súdnictva vo vzťahu k právoplatnému rozsudku krajského súdu posúdil nesprávne (v priamom rozpore s vlastnými zásadnými tézami vyslovenými v ústavnej sťažnosti) a dovolanie proti rozsudku krajského súdu (ako si to ústavný súd na okresnom súde overil) nepodal. Nevyužil teda účinný prostriedok ochrany svojich označených základných práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu. Zakladá to vo svojich dôsledkoch neprípustnosť ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Na tomto mieste je potrebné poukázať na to, že ak by vo veci bol podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (§ 124 posledná veta zákona o ústavnom súde).

29. Napokon treba poznamenať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

30. Na tomto základe ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

31. Pre úplnosť sa ústavný súd zaoberal i námietkou sťažovateľa o údajnom nesprávnom výklade a aplikácii relevantnej právnej úpravy na jeho prípad. Ústavný súd po preskúmaní rozsudku krajského súdu uvádza, že nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v relevantných právnych predpisoch vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Krajský súd aplikoval a riadne interpretoval príslušné ustanovenia zákona o podpore OZE vzťahujúce sa k danej kauze

a nadväzujúc na rozhodnutie okresného súdu pomerne vyčerpávajúco vysvetlil svoj postoj k predmetu konania nastoleného sťažovateľom. Podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať výklad na vec vzťahujúcej sa právnej úpravy v tom zmysle, že výrobca elektriny, ktorý spĺňa podmienky podľa § 3 zákona o podpore OZE, má stanovené určité práva a povinnosti (§ 4) a pokiaľ ich v celosti nesplní, je zákonom zakotvená sankcia v podobe straty práva na podporu (iba) na nasledujúci kalendárny rok, za ústavne nekonformný. Taktiež aplikácia intertemporálneho ustanovenia § 18e zákona o podpore OZE (bod 6) je podľa názoru ústavného súdu odôvodnená ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne). K rovnakým záverom dospel ústavný súd aj v náleze z 22. marca 2017, v ktorom posudzoval súladnosť § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE s jednotlivými článkami ústavy a dodatkového protokolu, na ktorý správne v tejto súvislosti poukázal i krajský súd.

32. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bolo možné v naznačených súvislostiach kvalifikovať ako nezlučiteľný s označenými článkami ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu, teda že by zo strany orgánov súdnej moci nebola sťažovateľovi ústavne konformným spôsobom poskytnutá ochrana v jeho základných právach, resp. že by napadnutý rozsudok krajského súdu bol arbitrárny. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom rozsudku krajského súdu nezistil, a preto bolo možné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť i podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

33. Pretože ústavný súd vylúčil možnosť porušenia sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu (bod 31), neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia vlastníckych práv sťažovateľa v zmysle ústavy, listiny a dodatkového protokolu, pretože je evidentné, že vyslovenie porušenia týchto práv bolo v okolnostiach danej veci podmienené zistením porušenia práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, k čomu ale nedošlo.

Z toho dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu